

2. Dzień drugi: Samarytanka

Postacią drugiego dnia jest Samarytanka. Tematem jest poznanie siebie. Celami mającymi pomóc w jego realizacji są: udzielenie odpowiedzi na pytanie „Kim jestem?” (konferencja), ukazanie tego, że wiara to osobista więź z Bogiem do której każdy człowiek jest wezwany (homilia ewangelizacyjna), odkrycie swoich mocnych i słabych stron, poznanie swoich pasji i zainteresowań, a także odkrycie roli więzi w życiu (spotkanie w grupie). Punktem przypisanym w tym dniu są warsztaty, służące pogłębieniu zainteresowań i pasji uczestników.

a) Modlitwa poranna

1. Zapalenie świecy.
2. Piosenka dnia¹:

Już nie szukam Panie, wiem, że prawda to Ty.
Wiem, że wzywasz mnie, by za Tobą iść.
I choć czasem myślę, że zbyt są trudne Twoje słowa,
Nie chcę odejść.
Ref.: Jezu, do kogo mam pójść,
Gdzie szukać prawdy, gdzie sensu,
Gdy, raz wybrałeś mnie.
Jezu, gdzie szukać mam słów,
Które przemienią serce
Tak, jak to zrobił Twój Duch.

3. Wprowadzenie w dzień:

Drugi dzień rekolekcji ma pomóc człowiekowi w odpowiedzeniu na pytanie „Kim jestem”. Odkrycie siebie ma pomóc w doświadczeniu zdobytej wczoraj wiedzy, że Bóg kocha człowieka. Miłość ta jest okazywana w planie na życie, który Bóg zaplanował dla każdego. Poznanie swoich mocnych stron, zainteresowań, marzeń ma służyć odkryciu drogi jaką Bóg prowadzi konkretną osobę przez życie. Bohaterka dnia, Samarytanka w rozmowie z Jezusem otworzyła swoje serca. Dzięki temu potrafiła stanąć w całkowitej prawdzie o sobie, oraz otworzyć się na to co przygotował dla niej

Jezus.

b) Konferencja

Kim Jestem

Cele:

- Uczestnik wie, że tym co go kształtuje są relacje.

¹ Piosenka dnia jest tylko propozycją, którą można aktualizować. Ważne aby piosenka tego dnia nawiązywała tematycznie szukania życiowej prawdy

- Uczestnik dowiaduje się, że jest ukochanym przez Boga dzieckiem.
- Uczestnik dowiaduje się, że na ziemi nic nie jest w stanie dać mu pełni szczęścia.

Metody: wykład z elementami wizualnymi.

Przebieg:

1. Ukazanie schematu nawiązania relacji.

Wczorajszy dzień był dla nas czasem odkrywania prawdziwego obrazu Boga. Boga, który daje nam się poznać jako Doskonała Miłość. Celem tych rekolekcji jest nawiązanie osobowej relacji z takim Bogiem. Aby nawiązać taką relację potrzebujemy trzech elementów:

- Podmiot 1.
- Podmiot 2.
- Spojenie łączące dwa podmioty.

Znamy już Podmiot 1 (Boga, który jest Miłością), dziś zatrzymamy się nad Podmiotem numer dwa, którym jest człowiek. Chcemy dziś odkryć siebie. Zatrzymać się nad pytaniem Kim jestem?

2. „Kim jestem?”

Dla zrozumienia prawdy o sobie trzeba popatrzeć na siebie z dwóch stron. Możemy porównać siebie do monety.

(w tym miejscu powinna nastąpić wizualizacja poprzez ukazanie uczestnikom monety)

Z jednej strony widzimy „orła” a z drugiej „reszkę”. Oba wizerunki połączone są ze sobą tworzywem z którego moneta jest zrobiona. Tworzywem które nasz kształtuje i opisuje są relacje w których trwamy, oraz te w których powinniśmy trwać aby istnieć. Na przykład na pytanie: Kim jestem? Mogę odpowiedzieć: jestem synem Zbyszka (mojego ojca), albo księdzem Mateuszem (ta odpowiedź ukazuje moją relację z Kościołem). To relacja z Bogiem określa naszą tożsamość².

Z jednej strony (nasz „orzeł”) jesteśmy dla Boga dziećmi. W pierwszym liście św. Jana możemy przeczytać: „popatrzcie, jaką miłością obdarzył nas Ojciec: zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi i rzeczywiście nimi jesteśmy” (1J 3,1). Każdy z nas jest dzieckiem Boga. Dlatego warto abyście usłyszeli, że Bóg:

- „akceptuje cię bezwarunkowo,
- kocha cię ofiarnie,
- doskonale cię rozumie,
- stale jest z tobą”³.

Każdy z nas jest jedyny w swoim rodzaju. Pomimo tego, że w historii ziemi było i będzie wielu ludzi, dla Boga każdy z nas jest unikatowy. Dla zrozumienia tej rzeczywistości warto popa-

² J. McDOWELL, *Fundamenty wiary*, s. 93.

³ Tamże, s. 94.

trzeć na śnieg i jeden płatek śniegu. Śniegu z nieba spada dużo, jednak każdy płatek, gdy przyjrzymy mu się pod mikroskopem jest inny. Ma swoją własną, niepowtarzalną strukturę⁴. To co określa naszą wartość to fakt, że Bóg nas kocha. „Bóg nie kocha nas, ponieważ jesteśmy wartościowi; jesteśmy wartościowi, ponieważ On nas kocha⁵”

Z drugiej strony (nasza „reszka”) to uznanie swojej niewystarczalności. Człowiek jest stworzeniem, które tutaj na ziemi nie może zostać w pełni zaspokojone. Dowodem tego jest fakt, że każdy z nas może wyobrazić sobie większe szczęście niż te, które jest jego doświadczeniem w tym momencie. Pełnie zaspokojenia naszych pragnień może dać nam tylko Bóg. Kiedy przyjrzymy się zdjęciu przedstawiającemu ludzkie serce

(warto w tym miejscu ukazać uczestnikom obraz narządu serca, i zestawiać go z obrazkiem serca walentynkowego)

zobaczymy, że brakuje w nim kawałka, aby był on podobny do tego serca którym wyrażamy naszą miłość. Możemy się zastanowić dlaczego tak jest. Jeden z mądrych ludzi stwierdził że, w momencie stworzenia ludzkiego serca Bogu tak bardzo się ono spodobało, że wziąć sobie jego kawałek. Reszta serca wraz z człowiekiem została posłana na ziemię. Dopóki serce nie będzie całe, ni będziemy w stanie nikogo w pełni pokochać. Dlatego tak ważne jest zwrócenie się ku Bogu, aby Jego obecność w naszym życiu połączyła brakujący element i abyśmy tym sposobem mogli żyć pełni życia⁶.

Podsumowując: każdy z nas jest ukochanym dzieckiem Boga, które jednocześnie odczuwa w życiu pewnego rodzaju dyskomfort spowodowany tym, że nic na ziemi nie jest w stanie zapewnić nam pełni szczęścia.

3. Świadectwo animatora: „Odkrywanie swojej tożsamości”.

c) Homilia ewangelizacyjna

Cele:

- Uczestnik wie, że Bóg chce wejść z nim w relacje przyjaźni.
- Uczestnik wie, że wiara to osobiste spotkanie z Jezusem.
- Uczestnik dowiaduje się, że Bóg chce przychodzić do niego w codzienności życia.
- Uczestnik wie, że Bóg chce dotykać i przemieniać głębie jego życia.

Metody: głoszenie.

Przebieg:

Moi Drodzy cały dzisiejszy dzień poświęcony został osobie Samarytanki i jej spotkaniu z Jezusem. Przed momentem usłyszeliśmy o tym spotkaniu. Jest to jeden z piękniejszych fragmentów

4 Tamże, s. 95.

5 F. J. SHENN, *Wstęp do religii*, Kraków 2014, s. 27.

6 Tamże, s. 21-22.

Ewangelii. Chciałbym aby centralną prawdą dzisiejszej homilii było to, że Jezus chce wejść z Tobą w osobistą i intymną relację. On jest Bogiem bliskim, i chce takim być dla Ciebie.

Życie wiary, to życie w relacji z Jezusem. Znać Jezusa nie oznacza tylko wiedzieć kim On jest i co zrobił. Chodzi o coś głębszego, o nieustanne przebywanie w Jego obecności. Aby lepiej to zrozumieć spróbujmy wyjść od naszego życiowego doświadczenia. Każdy z nas ma pewnie wiele znajomych osób (wystarczy przejrzeć listę znajomych na facebooku). Jednak choć coś o nich wiemy, to czy o każdym z nich możemy powiedzieć że tworzymy z nim relację? Niekoniecznie! Z wieloma osobami pewnie rozmawialiśmy raz w życiu albo w ogóle. Przełożmy to doświadczenie na płaszczyznę naszej wiary. Możemy przeczytać wiele ksiązek o Bogu, możemy uczestniczyć na wielu rekolekcjach, czuwaniach itp. Jednak to będzie tylko wiedza, a Jezusowi chodzi o coś więcej. On chce wejść z Tobą w relację. Zaprzyjaźnić się z Tobą. Dzisiejsza Ewangelia opowiadająca o spotkaniu z Samarytanką może nam pomóc rozpocząć lub pogłębić taką relację. Popatrzmy na to spotkanie i wyciągnijmy z niego pewne wskazówki, które pomogą nam w dojrzałym przeżywaniu naszej wiary.

Wskazówki nr 1: Wiara to osobiste spotkanie z Jezusem. Święty Jan bardzo mocno podkreślał tę prawdę. Jeśli prześledzimy całą Ewangelię zobaczymy, że Jezus spotykał się indywidualnie z ludźmi: Nikodem, Samarytanką, Jawnogrzeznicą, Chromy, Zacheusz, Piłat, czy łotr na krzyżu. Jezus chce wejść z Tobą w osobisty dialog. Dla niego nie jesteś masą czy tłumem. Popatrz w ewangelii wg św. Marka czytamy jak Jezus idąc do domu Jaira czuje, że ktoś się dotknął Jego płaszcza. Wyciąga kobietę z tłumu aby się z nią spotkać. Dla Boga ważny jesteś Ty. Bóg nie kocha wszystkich, lecz każdego.

Wskazówka nr 2: Jezus przychodzi do Ciebie w codzienności życia. Popatrzmy w jakich okolicznościach spotyka się z kobietą. Czeka na nią przy studni. Spotyka ją w momencie jej codziennej pracy. Jezus nie chce być zepchnięty tylko do „kościółkowego” przeżywania relacji. On chce być z Tobą wszędzie. W szkole, w domu, czy na boisku. Jezus nie chce abyś go ograniczał czy ograniczała tylko do pewnych aspektów swojego życia. Jako Twój przyjaciel, chce być z Tobą zawsze. W chwilach radości, lecz także w chwilach smutku.

Wskazówka nr 3: Jezus chce wejść z Tobą w głębie Twojego życia. Kiedy rozmawia z Samarytanką to nie jest to tylko rozmowa tego typu:

-Hej!

-Hej!

-Co tam u Ciebie?

-A leci jakoś pomalutku!

-Leci? A do super. Na razie!

- Pa!

Jezus zadaje konkretne pytania. Wyciąga na zewnątrz głębie jej życia. Usłyszeliśmy „Rzekł do niej Jezus: Dobrze powiedziałaś: Nie mam męża. Miałaś bowiem pięciu mężów, a ten, którego masz teraz, nie jest Twoim mężem” (J 4, 17-18). Możemy przeżyć nasze życie płytko. Żyjąc z dnia na dzień, nie zastanawiając się nad głębszym sensem. Nasze życie może być podobne do jazdy fi-gurowej na lodzie. Łyżwiarz jeździ na powierzchni. To mogą być piękne piruety, figury taneczne, jednak pod lodem woda jest stojąca mętna. Nasze życie może być pięknym popisem łyżwiarskim. Możemy pięknie jeździć po lodzie naszego serca. Bóg jednak chce, abyśmy wpadli do tej wody. Ra-cja, to może zboleć. Woda będzie lodowata. To doświadczenie może wywołać wstrząs. Jednak kie-dy lód pęknie woda stanie się bardziej świeża. Taką wodę obiecuje nam Jezus. Jednak aby tak się stało potrzeba naszego zaangażowania. Naszego oddania się w Jego ręce. Trzeba wpaść do wody. Czas rekolekcji jest dobrym czasem aby zadać sobie głębsze pytania o sens życia. Zadawać je Jezu-sowi na adoracji. Również jednym z zadań animatorów jest być z uczestnikiem. Wysłuchać go jeśli ten ma ochotę się wygadać. Kolejnym dobrym momentem na zadanie sobie głębszych pytań będzie czas spowiedzi. Zachęcam was do postawienia odważnego kroku w wierze i zatrzymaniu się nad swoim życiem w świetle obecności Jezusa.

Podsumowując, Jezus zaprasza Cię dzisiaj drogi bracie, kochana siostró do wejścia z Nim w relację tak jak zrobiła to Samarytanka. Wiara to nie tylko wiedza to przede wszystkim doświadcze-nie. Doświadczenie żywego Boga. Wejście z Nim w osobową relację. Pozwolić mu być ze sobą w codziennych zmaganiach. Razem z Nim wchodzić w głębie swojego życia.

d) Spotkanie w grupie

Cele:

- Uczestnik poznaje siebie.
- Uczestnik poznaje wartości, w którymi kieruje się w życiu i ich hierarchie
- Uczestnik poznaje swoje relacje. Potrafi nazwać relacje jakie łączą go z poszczególnymi osobami.

Metody: praca z kartami pracy, wykład.

Przebieg:

1. Modlitwa rozpoczynająca spotkanie.

2. Czas dzielenia się ostatnimi przeżyciami. Można zadać pytania ułatwiające dzielenie:

- W jaki sposób przeżyłeś/aś wczorajszy dzień?
- Co najbardziej cię wczoraj dotknęło?
- Co zapamiętałeś/aś z dzisiejszej konferencji?
- Co zapamiętałeś/aś z dzisiejszej homilii ?

3. Wypełnianie kwestionariuszy, z pomocą których mają poznać siebie⁷. Po ich wypełnieniu rozmawiamy o sobie, o tym co lubimy, czego nie lubimy, o swoich zmartwieniach i marzeniach.

⁷ S. SJOGREN, D. PING, D. POLLACK, *Ewangelizacja, której nie można się oprzeć*, Gorzów Wlkp. 2005, s. 110.

4. Wypisywanie na kartkach wartości, którymi kieruje się w życiu. Po ich napisaniu uszeregowanie ich w kolejności, z której bym zrezygnował do tych bez których nie mógłby żyć. Po wypełnieniu polecenia krótkie dzielenie się swoimi wartościami

5. Przyporządkowanie z kim rozmawiam o czym⁸

Tematy:

- sport,
- zachowania, których się wstydzę,
- rodzina,
- pogoda,
- sukcesy,
- wygląd,
- trudności w szkole,
- marzenia,
- życie duchowe.

Po wypełnieniu okręgów następuje czas dzielenia się. Zadanie pytania. „Czy jesteś w stanie powiedzieć o tym wszystkim Bogu?”

6. Sposobem nawiązania relacji z Bogiem jest modlitwa. Jako małe dzieci rodzice uczą nas pacierza. Wraz z rozwojem fizycznym warto rozwijać swoją modlitwę. Dzisiejszy dzień jest dla ciebie zaproszeniem do tego abyś na modlitwie mówił Bogu o swoim życiu. Zapytasz: przecież Bóg jest Wszechmogący i zna całe moje życie. To prawda, ale Bóg chce usłyszeć jak Ty na nie patrzysz. Jak Ty je przeżywasz. Zastosujmy małe porównanie. Mając „facebooka” możesz śledzić co robią twoi znajomi. Nagle widzisz, że twoja przyjaciółka ma chłopaka. Ta informacja do ciebie dotarła za pomocą wpisu na jej tablicy. Jednak czy nie byłoby tobie miło (i nie świadczyłoby to o waszej przyjaźni) gdyby taką informację podała ci osobiście? Zachęcam Was abyście mówili Bogu na modlitwie o waszym życiu. Mówili o waszych sukcesach, ale również o tym co was boli. Jezus chce was słuchać.

7. Modlitwa na zakończenie spotkania.

8. Załączniki.

Stuchanie w celu nawiązania kontaktu

Wybierz kogoś, kogo chciałbyś lepiej poznać. Wypełnij ten kwestionariusz, żeby sprawdzić, jak dobrze go/ją znasz.

Imię i nazwisko

Zawód

Rodzina

Zainteresowania

Czy chodzi o krewnego, sąsiada, przyjaciela, kolegę z pracy, im więcej wiesz na temat jego/jej sympatii i antypatii, lęków i nadziei, tym łatwiej będzie ci odnieść jego/jej świat do miłości Bożej.

Stuchaj, obserwuj, a potem wypełnij ankietę tak, jak wypełniłaby ją dana osoba.

Jeśli nie znasz odpowiedzi na jakieś pytanie, potraktuj to jako okazję do ważniejszego słuchania i rozwijania relacji.

Stuchanie i modlitwa stworzą możliwość działania Duchowi Świętemu.

Co lubię

Muzyka

Jedzenie

Restauracje

Filmy

Książki

Programy telewizyjne

Hobby

Sport

Wakacje

Bohaterowie

Osiągnięcia

Tematy rozmowy

Prezenty urodzinowe

Sposób wypoczynku

Czego nie lubię

Muzyka

Jedzenie

Kolory

Znane osobistości

Krewni

Współpracownicy

Pora dnia

Pora roku

Zachowania ludzi

Nawyki

Przekonania

Co irytuje

Wydarzenia życiowe

Prace

Zmartwienia

Wydarzenia na świecie

Ekonomia

Praca

Finanse

Przyjaźń

Rodzina

Miłość

Zdrowie fizyczne

Potajemne ambicje

Kierunek w życiu

Życie duchowe

Marzenia

Idealna praca

Idealne wakacje

Idealna relacja

Najgłębsze marzenie

Potajemne ambicje

Potrzebne cuda

e) Warsztaty⁹

Ten punkt jest punktem własnym tego dnia rekolekcji. Uczestnicy poznając siebie, odkrywają swoje talenty. Warto zagospodarować czas rozwoju (choć w maleńkim stopniu) tych talentów. Stworzyć kilka rodzajów warsztatów (w zależności od posiadania ludzi zdolnych takie warsztaty przeprowadzić). Proponowane warsztaty:

- gry na gitarze,
- śpiewu,
- tańca,
- zabaw integracyjnych,
- gimnastyki,
- gry w piłkę nożną (siatkówkę),
- fotografii,
- rysunku.

f) Modlitwa wieczorna

Dzisiejsza modlitwa wieczorna będzie adoracją Pana Jezusa w Najświętszym Sakramencie, poprzedzoną świadectwami animatorów na temat ich odkrywania piękna adoracji.

Przebieg modlitwy:

1. Piosenka na rozpoczęcie.
2. Świadectwa (2).
3. Wystawienie Najświętszego Sakramentu.
4. Adoracja w ciszy (godzinę).
5. Modlitwa spontaniczna – litanijna. Dziękczynienie za dzień.
6. Błogosławieństwo i rozesłanie.

⁹ Pomysł zainspirowany: R. SZYMKOWIAK, *Bomba w szkole. Poradnik rekolekcjonisty*, Kraków 2012, s. 124-129.